

Dani megjavult

(A mesét írta: Enyingi Máté, 10 éves)

Ez a mese megtanítja, érdemes szót fogadni és nem kötekedni. Ezt az igazságot Kékesi Dániel a saját kárán tanulta meg.

Egy tiszta májusi napon az iskolában reggel 7:30-kor Dani, mint mindig, berúgta az ajtót, és bedobta a táskáját. A táska éppen arcon találta Norbit, Dani osztálytársát, szerencse, nem lett nagy baja a „súlyos” táskától.

- Jó reggelt neked is! – mondta megszokottan, és visszadobta Dani táskáját. Dani leült összefirkált székére, majd kipakolta iskolatáskájából a tornaszákját, a tolltartóját és az egyesektől hemzsegő ellenőrzőjét.
- Hé tökfilkó, hol a büfépenzem? - kérdezte fennhangon.
- Ttt..tessék – adta oda neki vonakodva Peti, az osztály félénkje. Mogorva pillantásokkal telt el az aznapi délelőtt is.

Mikor Dani barátaival hazafele ment, éppen arról beszélgettek, mit fognak játszani lecke helyett. Dani azt mondta, eltöri öccse kedvenc bábuját. Otthon ezt sajnos meg is tette. Szülei ezért alaposan leszidták.

- Miért törted szét kisöcséd kedvenc bábuját? – kérdezte az édesanyja.
- Menj ki az udvarra, és gondolkodj el ezen! – szólt rá szigorúan az édesapja.

Dani ki is ment, azonban vitt magával egy videó játékot. Ez a figyelmeztetés tehát semmit nem használt. Szülei ezt végkép megalégték, és elvitték egy 10 napos javítókurzusra. Abban reménykedtek, hogy itt talán segítenek Dani megnevelésében. Danit szigorúan átkutatták, megnézték, hogy mit visz be az épületbe. Próbálkozott egy csúzlival, de elvették tőle.

- Ilyet meg se próbálj! – figyelmeztették a nevelők.

De Dani még mindig makacs volt. A kurzus első napján Danival olyas valami történt, mint még vele soha. Elgáncsolták! Erre nem számított, és így bevverte a fejét. Szédült, aztán visszaszólt annak a fiúnak, aki elgáncsolta.

- Ki mert elgáncsolni?
- Mit mondtál? – kérdezett vissza valaki.

Mikor már nem szédült annyira, Dani meglátta, kihez beszél. Egy nála két fejjel magasabb, 16 éves tinédzser fiú volt az.

- Ó, bocsánat! – mondta először félénken.

De mielőtt bárki bármit tehetett volna, az egyik nevelő elvitte Danit, elbeszélgetett vele arról, hogy miért beszél vissza a nála idősebbeknek.

- De hiszen már bocsánatot kértem.

A nevelő egy kissé elégedetlenül, de elengedte Danit az irodájából ebédelni. Az ebéd kicsit sem hasonlított az otthonira. A megszokott süti és cukor helyett most 2 kifli, 2 alma, 2 kicsi lekvár és egy nagy tányér húsleves került az asztalra. Dani napjai ebben a nevelő intézetben hasonlóan sanyarúan teltek.

Ám történt vele valami, valami változás. Utolsó nap a nevelők azt tervezték, hogy meghallgatják, ki mit tanult a 10 nap alatt. Sokan mondták, hogy jók lesznek, úgy érzik, megjavultak. De Dani nem. Ő ezt mondta:

- Én megtanultam, hogy nem csak én, a társaim is fontosak, és hogy engem is bánthatnak, ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni – azzal kiment a teremből és hazament.

Otthon átölelte testvérét és szüleit. Öccsének visszaadta a megjavított bábut. Másnap benyitott az osztályterembe. Norbi már nyújtotta kezét, hogy elkapja a táskát. De nem az repült, hanem csak egy nyalóka. Norbi nem mondott semmit, csak nézett bambán.

- Hé, Peti! – szólította meg Dani.
- Ttt..tessék!

Azzal kezébe szórta a pénzt, de Dani vissza is adta. Petinek könny csillant a szemében. A nap végére Peti, Norbi és Dani összebarátkoztak, és így, együtt mentek haza. Így történt Dani szerencsés megjavulása.